

hele taget er brug for den vejinvestering, og spørgsmålet er, om man ikke ved at investere i andre ting, det kunne f.eks. være i forbedret togtrafik, kunne få nogle af passagererne i spidsbelastningsperioden over i nogle IC3-tog f.eks. ved at opgradere og udvide jernbanekapaciteten.

Så jeg vil hellere sige, at i stedet for at investere i motorvej, som jeg synes er meget forkert, og som jeg ikke mener der er brug for, synes jeg hellere, man skulle undersøge andre alternativer først. Og på den måde ligger det fint i forlængelse af ideerne bag det her beslutningsforslag, som vi diskuterer nu.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

For god ordens skyld gør formanden opmærksom på, at dette drejer sig om en første behandling af et beslutningsforslag om forskellige jernbanestrækninger i Sønderjylland. Men da det var ordføreren for forslagsstillerne, der selv bragte det ind i debatten, vil jeg tillade endnu én kort bemærkning, og det bliver den sidste, og også ét svar vedrørende motorveje i Midtjylland. Værsgo, hr. Per Dalgaard.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Mange tak.

Jeg vil nok sige, at nu ligger der to stumper motorvej omkring Silkeborg, og det kan da godt være, at det er Enhedslistens politik, at de skal blive ved med at gøre det, som de nu er blevet placeret der, uden at der egentlig så vil blive en trafikal glidning uden om Silkeborg.

Men igen, det der med en stolpemotorvej hen over en å: Er det mere at pløje en å op – det er sådan set det begreb, jeg egentlig gerne vil have fastlagt – end det er at lægge en permanent motorvej, der pløjer sig igennem Silkeborg by?

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg kan ikke se, hvordan den der motorvej, uanset om det bliver kombilinen eller Resendallinen, skulle kunne være smuk. Jeg har modtaget papirer fra mennesker, som mener, at den her motorvejsbro vil være enormt smuk, når den lugesom slanger sig igennem Gudenådalen. Jeg må sige, at det er fuldstændig absurd for mig. Jeg synes ikke, den er smuk, og den vil generere mere biltrafik, og det er en investering til rigtig, rigtig mange milliarder kroner, 4 mia. kr., som man kunne bruge på andre ting.

Jeg synes, det er en dårlig investering; jeg synes, det er en dårlig investering for skatteborgerne; jeg synes, det er en dårlig investering for miljøet. Jeg synes, man skulle tænke meget mere i mere miljøvenlig trafik, og jeg synes også, man skulle tænke meget mere i, hvordan man kunne udvikle jernbanen i det område.

Nu diskuterer vi jo det her beslutningsforslag i dag om en jernbanepakke for Sønderjylland. Den 3. maj har Enhedslisten et forslag på dagsordenen her i Folketinget om en jernbanepakke på Fyn, og når Folketinget åbner til efteråret, vil der komme forslag om opgradering af jernbaner i det jyske område, også omkring Silkeborg, og der kan vi jo føre diskussionen videre.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg kan meddele, at hvis jeg skulle sidde i formandsstolen den 3. maj, vil jeg ikke tillade, at man diskuterer motorvejsstrækninger, hvis det drejer sig om jernbaner på Fyn. Men tak til ordføreren.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 196: Forslag til lov om ungdomsuddannelse for unge med særlige behov.

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 28/3 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tina Nedergaard (V):

Vi skal nu førstebehandle et rigtig godt og gennewsympatisk forslag. Lovforslaget er resultatet

af det arbejde, som er gennemført på baggrund af et tidligere beslutningsforslag fremsat af Dansk Folkepartis fru Tina Petersen – et beslutningsforslag, som fik hele Folketingets tilslutning.

Formålet med lovforslaget er, at unge udviklingshæmmede og andre unge med særlige behov opnår personlige, sociale og faglige kompetencer til en selvstændig og aktiv deltagelse i voksenlivet, og at de gives de bedst tænkelige muligheder for adgang til videreuddannelse eller beskæftigelse. Lovforslaget betyder, at alle unge udviklingshæmmede og andre med særlige behov efter undervisningspligtens ophør får ret til en 3-årig ungdomsuddannelse, der er tilpasset netop deres særlige forudsætninger og behov.

Kl. 13.30

Gruppen af unge, der hermed får et retskrav på en uddannelse, omfatter bl.a. unge med svære bevægelseshandicap, multihandicappede unge, unge med autisme, unge med psykiske lidelser og unge med hjerneskade. Tilbuddet retter sig således mod gruppen af unge, som ikke ad anden vej kan gennemføre en ungdomsuddannelse, selv om de f.eks. får stillet specialpædagogisk støtte til rådighed.

Ungdommens Uddannelsesvejledning skal forud for optagelse på uddannelsen i samråd med den unge og forældrene foretage en vurdering af, om den unge på anden vis kan gennemføre en ungdomsuddannelse, og naturligvis vejlede den unge. Ungdommens Uddannelsesvejledning kan i den anledning bl.a. trække på anden ekspertise, bl.a. fra den pædagogisk-psykologiske rådgivning i kommunen og på skoler, hvor den unge har været optaget.

Det er kommunalbestyrelsen, som efter indstilling fra Ungdommens Uddannelsesvejledning træffer beslutningen om den unges optagelse på uddannelsen, men kommunalbestyrelsens beslutning kan af den unge indbringes for Klagenævnet for vidtgående specialundervisning, ligesom den unge kan klage over indholdet af uddannelsen, hvis denne ikke lever op til den unges behov. Klageadgangen indføres netop for at sikre den unges retskrav til uddannelsen.

Det er præciseret i lovforslaget, at uddannelsen skal tilrettelægges efter den enkeltes kvalifikationer, modenhed og interesse for at sikre den unge det bedst mulige forløb. Uddannelsen indledes med et afklaringsforløb på 12 uger, der skal afdække den unges ønsker og muligheder,

herunder for fremtidig uddannelse og beskæftigelse, og der udarbejdes en egentlig uddannelsesplan, som indeholder de elementer, som eleven skal gennemgå i uddannelsen. Elementerne kan bl.a. omfatte praktik, forskellige fag, boaktiviteter osv., alt sammen med det formål at fremme den unges personlige udvikling og evne til at indgå i sociale sammenhænge.

I Venstre er vi meget glade for de nye muligheder, som lovforslaget åbner for de unge, og vi støtter derfor varmt forslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er den socialdemokratiske ordfører, hr. Carsten Hansen.

Carsten Hansen (S):

Jeg vil sige, at det jo er ærgerligt, når vi har de her meget gode forslag, at det er fredag eftermiddag og sidst på dagen, hvor selv den sidste praktikant hos Ritzau er gået hjem, men det skal nu ikke forhindre os i Socialdemokratiet i at takke for det gode samarbejde, vi har haft omkring det her lovforslag, eller i at takke for, at det er lykkedes os i fuld samklang at få forbedret mulighederne fantastisk for de unge mennesker, det drejer sig om.

Frem for de målsætninger, vi selv havde, da vi var i regering, og som den nuværende regering har, om, at 95 pct. af alle unge skal have en uddannelse, snakker vi nu om 100 pct. Det helt essentielle er nemlig, at alle unge selvfølgelig skal have et tilbud om en ungdomsuddannelse. Som fru Tina Nedergaard sagde, har det været meget magtpåliggende for os – og jeg ved, at det har det været for resten af ordførerkredsen – at de unge får et retskrav på en uddannelse. Jeg synes, det er helt afgørende, at vi nu får det gennemført.

Så er der omkring det her lovforslag, som jo er udmøntningen af vores fælles bestræbelser og meget lange forhandlinger, skabt en del usikkerhed om økonomi og ungdomsmiljø osv. Det vil vi selvfølgelig følge tæt.

Det er afgørende, som vi har talt om, at det er en fleksibel, individuel tilgang, men det er også vigtigt for en række af de unge mennesker at komme ud og møde andre unge og være sammen i bestræbelsen på at lære. Det lægger vi jo vægt på alle andre steder. Det er klart, at det nogle gange er to lidt uforenelige begreber, men i virkeligheden har det kunnet lade sig gøre i nogle af de amter, der har kørt de her uddannelser. Derfor tror jeg, at vi skal sikre os, at vi får en

nøje opfølgning på det, men at vi også sikrer den der meget individuelle tilgang.

Det, som vi så godt kan lide ved det her, er nemlig, at vi nu starter med at fokusere på alt det, de unge kan, uanset om de har et handicap på den ene eller den anden måde, i stedet for at sige: Hvad er det, du ikke kan? Jeg tror, det er helt afgørende, at vi nu siger: Du har 12 uger, hvor du kan få afklaret dit forløb. Du kan i samarbejde med dine forældre og skolen nu få tilbudt det, der passer præcis til dig.

Det, som vi også kan, og som jeg synes har været ret godt og fint, er nemlig at bruge de eksisterende uddannelses tilbud. Vi går ikke ud og opfinder den dybe tallerken, men bruger de tilbud, der er, og tilrettelægger dem så individuelt i forhold til de unge mennesker. Det synes jeg er utrolig godt.

Kl. 13.35

Men det betyder også, at der er rejst en problemstilling i stort set alle høringssvarene, nemlig om finansieringen: Er det her nu nok? Men der må vi så sige, at når der er et retskrav, har man selvfølgelig krav på at få tilbuddet. Så regeringen får et problem, hvis det her bliver en kæmpe succes. Vi støtter gerne med at finde pengene til det, fordi det er så vigtigt i den her forbindelse, at alle unge mennesker får en uddannelse.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg var en lille smule skuffet, når vi nu skal strø lidt malurt i bægeret, over, at det lykkedes at få det over i satspuljeforhandlingerne. Det burde selvfølgelig som alle andre ungdomsuddannelser have været et statsfinansieret redskab, der var brugt her, hvor det var staten, der finansierede det. Men det forhindrer mig ikke i at glæde mig over, at det lykkedes at få det her lovforslag på banen. Men vi vil, så snart det er muligt og der er et andet flertal for det, sikre, at det her bliver statsfinansieret, at vi får det den anden vej rundt og får det statsfinansieret.

Så er der nogle, der har rejst spørgsmålet om, hvorfor der ikke er SU til de her unge mennesker. Der vil jeg sige, at det selvfølgelig er afgørende, at de hjælpeforanstaltninger, forsørgelsesmuligheder, der findes i dag, med revalidering, førtidspensionering osv., fortsætter. Men vi vil gerne medvirke til også at tage det op i SU-forhandlingerne, når vi når dertil, og sikre, at de her unge mennesker selvfølgelig på linje med alle andre, når de er over 18 år, får mulighed for SU. Det er selvfølgelig det videre forløb, men

det er klart, at vi vil forbeholde os retten til at tage det op og også finde en anden finansiering.

Så vil jeg glæde mig over, at vi, når nu vi vedtager sådan en ny lov, også indtænker, at der kan være en lang række forskellige forsøg, fordi det jo har kørt efter nogle meget forskellige principper i amterne, der tidligere havde forpligtelsen under specialundervisningsloven for voksne – hvor det lå helt malplaceret ifølge min opfattelse; men nogle amter har gjort det godt – og at vi nu siger, at der bliver retskrav på det; og at de der 3 år, der står i lovforslaget, i virkeligheden også betyder, at man i forhold til den unge kan lave et lidt længere individuelt forløb.

Alt i alt vil jeg sige: Et rigtig godt lovforslag, et kæmpe fremskridt, at alle unge får mulighed for en ungdomsuddannelse, uanset hvor de er. Og det, at vi sikrer, at der kan laves forsøg undervejs, synes jeg er rigtig godt.

Så er der en del usikkerhed – det er der altid, når vi laver noget nyt – men jeg kan ikke anerkende en del af høringssvarene, der siger, at det her risikerer at blive ringere end det, der var. Det er simpelt hen et lidt surt opstød fra nogle, der er meget bange for en enkelt del af den uddannelsesverden, som er der i forvejen.

Det er klart, at det er sårbare grupper, og vi skal sikre, at alle bliver løftet, og der mener jeg, viljen er til stede. Men det er klart, at vi vil følge det, og vi vil også lægge vægt på at få flyttet finansieringen og sørge for, at der er penge nok.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Jeg deler helt den socialdemokratiske ordførers begejstring over, at vi gennemfører denne ordning, hvor vi sikrer retskrav på et godt tilbud for alle unge over hele landet. Men jeg hæfter mig ved, at Socialdemokraterne mener, at det burde have været statsligt finansieret helt fra starten, og at man vil sørge for det, straks man får et andet flertal, fordi det er en statslig ordning, man er mest interesseret i, og fordi det også er langt bedre end det, amterne kunne præstere.

Så vil jeg bare lige for god ordens skyld spørge: Når nu en statslig ordning er så meget bedre og I virkelig er så glade for det, der nu gennemføres, hvorfor gjorde I det så egentlig ikke, da I selv havde flertallet, i stedet for at afvente beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti og VK-regeringens initiativ herpå?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

For god ordens skyld skal jeg da lige sige, at direkte tiltale ikke er tilladt. Så er det hr. Carsten Hansen, værsgo.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Det er jo noget, vi har forhandlet om længe, og der har jo også været forskellige ordninger i gang landet over. Men lad os nu sige, at vi alle sammen er skyld i, at det ikke er kommet noget før. Det andet, jeg vil sige, er, at det jo ikke var lykkedes at trække regeringen til det her uden et flertal uden om den. Jeg kan se, at ordføreren fra Dansk Folkeparti nikker. Det var først, da man konstaterede, at der var et flertal uden om regeringen, man gik med.

I skal ikke skoses for, at I er født i trillebørens tegn, og at I altså skal skubbes, hvis I skal flyttes. Men vi havde gerne set, når nu vi tog fat på ordningen, at det så på lige fod med alle andre ungdomsuddannelser var en statsligt finansieret ordning. Det lægger vi vægt på, og det har vi sagt fra starten af. Men selvfølgelig har vi været med i udformningen af det, og vi er tilfredse med, at der ligger et retskrav, for det gør nemlig, at uanset hvor mange eller hvor få penge der er bevilget, skal det igennem.

Der er også rejst tvivl om holdtørrelser og en række andre ting, men jeg anser det for en klar forbedring, og vi vil selvfølgelig juble over det og sige, at det er godt. Men det er klart, at vi må følge nogle af de her ting løbende og også være parate til at ændre dem, for det er for en række uddannelsers vedkommende nyt land, vi begiver os ind i.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det gælder også den socialdemokratiske ordfører, at direkte tiltale ikke er tilladt, så man må altså ikke sige: I skal ikke skoses. Man må sige enten regeringen eller Venstre, eller hvem det nu ellers er, man vil skose eller rose.

Men der var ikke flere korte bemærkninger til hr. Carsten Hansen, og vi går videre i ordførerrækken, og den næste er så Dansk Folkepartis ordfører, og det er fru Tina Petersen.

Kl. 13.40

Tina Petersen (DF):

Jeg bliver nødt til at starte med at sige, at det i dag er en meget speciel dag. Endelig kom denne udmøntning af Dansk Folkepartis forslag – mit forslag – B 51. Regeringens udmøntning er lov-

forslag L 196, som nu behandles her i salen, om en ungdomsuddannelse for unge med et særligt behov.

Beslutningsforslag B 51 blev fremsat den 14. december 2005. Den 15. december 2005 sendte jeg det på vegne af Dansk Folkeparti i høring. Derefter, onsdag den 8. februar, blev det førstebehandlet her i salen. Efter førstebehandlingen udarbejdede jeg en betænkning i enighed med samtlige partier i Folketinget. Der kom et ændringsforslag den 25. april 2006, og dertil kom Dansk Folkepartis kommissorium den 1. marts 2006, hvor vi med den tværfaglige arbejdsgruppe udarbejdede det her kommissorium med samtlige partiers opbakning.

Men efterfølgende kunne man i visse kredse høre, at kommissoriet var et meget specielt kommissorium, ikke mindst på grund af pind nr. 9, hvor jeg forlangte, at ministeriet og den tværfaglige arbejdsgruppe skulle tage udgangspunkt i B 51 og ikke mindst følge intentionerne i forslaget loyalt. Det virkede, som om man ikke var vant til, at det blev pindet ud, men ikke desto mindre forholdt man sig til de aftalte pinde, og det vil jeg gerne have lov til at sige tak til ministeren og ministeriet for.

Den 4. maj 2006 blev Dansk Folkepartis beslutningsforslag B 51 andenbehandlet her i salen, og det blev vedtaget enstemmigt med 114 stemmer; altså, alle partier stemte for beslutningsforslaget. I dag er B 51 så blevet til en realitet, udmøntet af regeringen som lovforslag nr. L 196. Jeg synes, det er lykkedes ministeriet at sammensætte en lov, som i sin enkelhed minder meget om B 51. Man har fulgt B 51 loyalt i dets helhed, også i det skrevne ord. I lovttekstens § 2 står der tydeligt:

»Unge udviklingshæmmede og andre unge med særlige behov har et retskrav på en ungdomsuddannelse, ...«.

Ordet retskrav hører til sjældenhederne i en dansk lovttekst, men for Dansk Folkeparti var netop retskravet det allervigtigste, for med dette krav kan en ung handicappet med denne lov i hånden forlange at få en ungdomsuddannelse på lige fod med alle andre unge, og uanset hvor i landet han eller hun måtte bo. Lige netop retskravet har de unge handicappede efterlyst siden 1980. Først da Dansk Folkeparti fremsatte beslutningsforslaget, blev de unge handicappede og de med et særligt behov hørt.

Dernæst er det vigtigt at nævne elementer i forslagens § 4: at der skal tages hensyn til den en-

kelte og den enkeltes kvalifikationer, modenhed, interesse, ønsker og muligheder.

Forslaget nævner mange muligheder for den enkelte, såsom at den enkelte skal kunne tilbydes daghøjskole, efterskole, husholdningsskole, håndarbejds-skole og andre skoler. Mulighederne er mange og lige så forskellige, som de unge er, men udgangspunktet skal altid være den enkelte og dennes behov.

Vi skal med loven skabe mulighed for, at de unge kan opnå kompetencer, hvor de kan komme til at føle sig mere værdsatte, mindre byrdefulde, og samtidig skal de have mulighed for at opbygge de værdifulde venskaber, som er så nødvendige for at få så godt et socialt liv som muligt. Det skal være slut med at diskriminere på dette område.

For mig, for Dansk Folkeparti er det en glædens dag. For mig personligt er det mange års arbejde, som nu til dels er færdigt. Når jeg siger til dels færdigt, er det, fordi jeg godt ved, at det er nu, loven for alvor skal afprøves, og at der er punkter, som bekymrer alle, nemlig den fremtidige økonomi. Da næsten alle er med i satspuljeforliget, vil jeg minde om, at loven her giver et retskrav. Hermed har alle unge handicappede en ret, et krav på en ungdomsuddannelse i fremtiden.

Kl. 13.45

Dette lovforslag for de handicappede er et epokegørende tiltag. Mange års venten er forhåbentlig endelig slut. Dansk Folkeparti takker for opbakningen, og vi tilslutter os hermed L 196.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg vil godt benytte lejligheden til at ønske Dansk Folkeparti og især fru Tina Petersen tillykke med det her, og jeg vil godt anerkende den store indsats, fru Tina Petersen har gjort i det her arbejde. Det synes jeg er på sin plads på sådan en dag som i dag.

Men hvis det bliver sådan, at økonomien løber løbsk – for der er jo den mulighed, at kommunerne siger: O.k., vi har det beløb, men der er et retskrav – så kan kommunerne jo udskyde, udsætte og alt muligt. Man kender jo sine lus på gangen, og det er set ganske mange steder.

Her er det så vigtigt, at vi finder den fornødne økonomi til det, men jeg vil godt spørge fru Tina Petersen, om Dansk Folkeparti på sigt, når ordningen med satspuljen, der jo er en form for forsøgsordning, udløber, er indstillet på, at det så bliver statsfinansieret.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Til hr. Carsten Hansen vil jeg sige, at det er klart, at finder man efterfølgende ud af, at økonomien ikke er tilstrækkelig, så er det jo sådan, at man forhandler med kommunerne om fremtiden, og så om den økonomi, der er. Men samtidig med det føler jeg, jeg bliver nødt til at forsvare ministeriet lidt.

Det her er et område, som ganske få forhen-værende amter har haft med at gøre. Det vil sige, at der geografisk set vil være områder i Danmark, som aldrig har rørt ved det her område. Og det vil sige, at man allerede på nuværende tidspunkt står over for en opgave, hvor der kan ske mange ting, men ministeren har jo været klar over, at retskravet var altafgørende her. Og jeg er sikker på, man vil nå derhen, hvor man kan gardere de her unge på bedste vis.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg noterede mig det vigtigste, nemlig at det her ikke må blive et spareobjekt. Der er blevet rejst tvivl i stort set samtlige høringssvar om, hvorvidt økonomien dækker. Noget andet er, at det jo undervejs kan vise sig, at de holdstørrelser, vi forsøgsvis har regnet med her, er forkerte, og der vil jeg bare gerne have Dansk Folkepartis til-sagn om, at det er man selvfølgelig villig til at kigge på og ændre på.

Vi har masser af uddannelse, som kommunerne på den ene eller anden måde er ansvarlige for. Man kan tage vores produktionsskoler, som jo er statsligt finansierede og ejede, men visiteret til gennem UU'erne, som kommunerne ejer. Man kan finde masser af eksempler på, at kommunerne på en eller måde er ansvarlige, men at der er sikret en statslig finansiering, fordi det ikke må være afhængigt af kommuneøkonomien.

Så det første er: Hvis det nu viser sig, at kommuneøkonomien er en begrænsning, er Dansk Folkeparti så villig til at se på det? Det andet er det med spareobjektet, at det ikke må blive et spareobjekt, og det tredje er holdstørrelsen.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg kan sige til hr. Carsten Hansen, at jeg står heroppe og lover højt og helligt, at jeg vil følge det her stød og mange år frem i tiden, og at intentionerne ikke er, at der skal spares på det her område. Dansk Folkeparti vil til hver en tid hol-

de øje med ungdomsuddannelsen, og holde øje med, at det ikke bliver et spareobjekt.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes i lighed med ordføreren, at det er en rigtig god dag for alle os, der interesserer os for, at unge, som har særlige behov, bliver givet rettigheder ligesom andre. Der er et meget stærkt ligestillingsperspektiv i det her lovforslag, og derfor hæfter jeg mig ligesom ordføreren ved det, der er centralt, nemlig retskravet.

Når ordføreren så giver sin iagttagelse af, at der er områder i Danmark, som aldrig har været i gang på det her område, så tror jeg, ordføreren egentlig meget nøjternt har ret. Derfor undrer det mig lidt, at Dansk Folkeparti ikke har presset på for at få en statslig opgavevaretagelse på området.

Vi så, at gymnasierne blev flyttet fra amterne til staten. Det er jo unge, som er vant til at tage selv, og som går igennem uddannelsessystemet. Men når det kommer til de her unge, som har brug for, og som ordføreren jo også – meget rigtigt, synes jeg – lover fortsat bevågenhed, så flytter man det ud til kommunerne, hvor mange er helt blanke i forhold til, hvordan man skal iagttage det her.

Hvorfor ikke tage skridtet fuldt ud og sørge for, at det faktisk blev en statslig opgavevaretagelse?

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Til fru Margrethe Vestager kan jeg sige, at jeg jo kommer fra et område, hvor det hverken lokalt eller amtsmæssigt er det indtryk, jeg har. Jeg er helt overbevist om, at man lokalt i kommunerne godt kan håndtere den opgave her.

Kl. 13.50

Dermed ikke sagt, det skal være sådan i fremtiden. Fremtiden er jo uvis, men som det ser ud nu, har man valgt at placere det i satspuljen. Og jeg bliver bare nødt til at slå fast, at satspuljeforliget er vi alle sammen en del af, og vi er blevet enige om, at nu starter vi ud sådan her, og så må vi se i de kommende år, hvordan det udvikler sig.

Men en ting er helt hundrede procent sikker. Det er, at det ikke bliver et spareområde. Det bliver et område, som skal udvikles, et område, som er meget nyt for alle, hvor man går ind og skaber en satsning nu og siger, at det er nu, vi skaber lighed for den her gruppe mennesker.

Det synes jeg må være det væsentligste. Retskravet er jo netop det, der skal sikre det.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det Radikale Venstre er jo også satspuljeparti, og vi var noget undrende over, at man ønskede at finansiere det af satspuljen, når nu der var et flertal i Folketinget, som givetvis også ville have taget ansvar for at finansiere det over finansloven. Men vi er blevet lidt skuffede over forløbet, fordi vores oplevelse var, at en ting er, at man finansierer det over satspuljen, men dermed er jo ikke skrevet nogen steder, at der så skal være kommunal opgavevaretagelse.

Jeg håber så, jeg kan tage ordføreren udsagn i dag som et tilsagn om, at hvis det viser sig, at unge oplever, at det bliver meget vanskeligt at få indløst det retskrav, som vi giver i dag, og at der bliver meget, meget store forskelle i kvaliteten på de tilbud, som de unge bliver givet, så vil Dansk Folkeparti også være med til at løfte det her område, indtil vi får en statslig opgavevaretagelse, ligesom vi har for tømrere, snedkere, handlsmede, almen gymnasial uddannelse og handelsgymnasiet. Alle andre ungdomsuddannelser er i en eller anden form for statsligt regi. Der synes vi jo af ligestillingshensyn også, at vi burde have taget skridtet fuldt ud med det her.

Men jeg vil bare gerne have bekræftet her afslutningsvis, at det, ordføreren siger, er, at hvis det går, som vi frygter, så bliver det en statslig opgave.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg deler ikke fru Margrethe Vestagers bekymring over, at det er kommunerne, der skal overtage det her. Økonomien bekymrer mig heller ikke, for jeg kender den indsats, alle – og det er samtlige, som er til stede her – har ydet inden for det område, og den fornemmelse, jeg har, er, at man vil det her, og man vil gøre det på den rigtige måde.

En anden ting er, at når fru Margrethe Vestager siger det her med at løfte opgaven, det her med at have gjort noget ved det her område, så bliver jeg bare nødt til at sige, at jeg specielt har undret mig meget over at komme i Folketinget og opleve, at der siden 1980 ikke har været nogen partier, som har valgt at tage den her opgave på sig, som har været villige til at lytte, heller ikke Det Radikale Venstre. Og så er det sårende at se, at vi så ikke, nu når vi virkelig formår at

løfte opgaven samlet i en bred skare, tror på, at vi også kan håndtere den.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og så er det den konservative ordfører, fru Charlotte Dyremose.

Charlotte Dyremose (KF):

Fra konservativ side kan vi jo kun tilslutte os den begejstring, som tidligere ordførere også har givet udtryk for. Det her er et rigtig godt og ikke mindst rigtig gennemarbejdet lovforslag. Alle detaljer er vendt og grundigt gennemtænkt.

Det her er en enestående sikkerhed for, at også unge udviklingshæmmede og andre unge med særlige behov, f.eks. fysiske og psykiske handicap, nu også får en sikkerhed for, at de kan få et 3-årigt ungdomsuddannelsesforløb.

Det er en væsentlig del af det, at der udarbejdes en plan for den unges forløb i samarbejde med den unge og den unges forældre, så netop det forløb, den enkelte unge får, kommer til at passe til denne enkelte unges situation. Vi taler jo altså om en særlig gruppe, som ikke engang med særlig støtte kan fungere på en almindelig ungdomsuddannelse. Derfor er det så utrolig vigtigt, at der netop i det her forslag lægges op til, at det er en hundrede procent individuel uddannelse, den unge tilbydes.

Derfor er det geniale, hvis jeg må tillade mig at sige det, i det her forslag netop, at der stilles minimumskrav til antal timer, men at det ellers er et fuldstændig individuelt forløb. Det kan bestå af sammensatte delforløb, og det kan afbrydes, hvis der er behov for det af hensyn til den unges situation, eller f.eks. hvis den unge må afbryde det i en sygdomsperiode. Husk på, at det her er en gruppe af unge, der nemmere end os andre også rammes af længerevarende sygdomsforløb.

Kl. 13.55

Uddannelsen skal derfor også være et springbræt til mange forskellige ting. Det kan for nogle unge være muligheden for at videreuddanne sig, men for andre kan det simpelt hen være chancen for at blive rustet til et godt voksenliv og til den praktiske virkelighed, der jo møder os alle, når vi pludselig en dag skal flytte hjemmefra og klare os i den virkelige verden. For den her gruppe kan det være en større udfordring end for os andre.

Netop den individuelle model og sikkerheden for, at den unge fortsætter på den ydelse,

den unge har haft ret til inden forløbet, er for os at se helt centrale elementer i det her lovforslag. Og efter ordførertalen fra hr. Carsten Hansen fra Socialdemokraterne og den radikale ordførers spørgsmål lige før til fru Tina Petersen kan jeg derfor kun konstatere, at vi for de unge udviklingshæmmedes skyld sandelig må håbe, at vi har en borgerlig regering mange, mange år endnu.

For konsekvensen af at få Socialdemokraterne og De Radikale til magten vil være, at finansieringen skal overgå til et taxametersystem, hvilket vil ensrette uddannelsesstilbuddene til skade for individualiteten i det enkelte uddannelsesforløb. Desuden ønsker man at få de unge over på en SU-ydelse, hvilket for langt de fleste unge ville betyde en betydelig forringelse af den enkeltes økonomi. Husk på, at vi her taler om så svage unge, at mange af dem faktisk også er på førtidspension.

Så lad os håbe, at vi i mange år fremover kan holde fast i det her gode, individuelle tilbud, og lad os for de unges skyld håbe, at vi hverken får ensrettede tilbuddene eller forringet deres økonomi og altså derfor fortsat har en borgerlig regering i mange år endnu.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en enkelt kort bemærkning. Fru Margrethe Vestager.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg skal bare have helt bekræftet, at ordførerens fantasi ikke strækker længere end til, at statslig finansiering betyder taxameterfinansiering. Det er bare, så jeg er helt med på ordførerens efter min mening noget forestillingsløse måde at tænke på.

Det Radikale Venstre har ikke nogen forestilling om, at man kan behandle ting, som er meget, meget forskellige, med et taxameter, men jeg kan forstå, at det er den konservative tankegang. Jeg kan også forstå, at det ligger det konservative hjerte nært at afskaffe forskellige sociale ydelser og i stedet for give SU. Det er i hvert fald tilsyneladende den forestilling, man lægger over på andre.

Det ligger det Radikale Venstre uhyre fjernt at forestille sig, at unge, som måtte være berettiget til forskellige ydelser, ikke skulle kunne få dem, men vi synes, at ligesom andre, som har et særligt behov, skal de stadig væk have mulighed for at få SU. Jeg mindes også, at Det Konservative

Folkeparti har stemt for den handicap-SU-ordning, som vi har.

Men jeg skal bare have bekræftet den lidt fantasiløse, konservative tankegang.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu tror jeg nok, vi plejer at bryste os af at have en forholdsvis høj grad af fantasi, og derfor har jeg også fantasi til at forestille mig, at en nedgang fra førtidspension til SU vil være temmelig skidt for den enkelte unges økonomi. Det er jo faktisk en forudsætning i teksten til det her lovforslag, at man fortsætter på den ydelse, man har. Det er de færreste ydelser i dette land, der er lavere end SU'en, og derfor er det svært at forestille sig, med eller uden fantasi, at det ikke vil forringe den unges økonomi.

Med hensyn til det her med den statslige finansiering vil problemet jo være, at man så skal finde en eller anden form for sikkerhed for antal årsværk eller antal elever eller noget, som man skal finansiere på baggrund af, hvorimod det fine ved at lægge det lokalt, kommunalt – jeg troede i øvrigt, det var en del af radikal tankegang, at man gerne ville decentralisere mest muligt – er, at man i kommunen kan tilrettelægge forløbet netop sådan, at det passer til den enkelte unge, hvilket er i god tråd også med kommunalreformen.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu får jeg heldigvis lejlighed til at fortælle, hvad Det Radikale Venstre mener på området, og derfor behøver jeg ikke at nøjes med den konservative forestilling om, hvad Det Radikale Venstre mener. Det ville også være en lidt kedelig affære, kan jeg fortælle dem, som måtte lytte til det.

Det, som er det meget interessante, er, at Det Konservative Folkeparti åbenbart ikke længere finder, at den handicap-SU-ordning, som vi har, er relevant. Der har vi jo netop sikret, at mennesker, som ellers ville være berettiget til revalidering, i stedet for kan vælge at være på handicap-SU, selv om det ikke er så attraktiv en ydelse, men den giver til gengæld nogle større frihedsgrader. Og det har noget at gøre med, at der er nogle, som har en ambition, som er anderledes end den at være på pension.

Det Radikale Venstres politik handler om at skabe muligheder, ikke om at tvinge nogen fra en ydelse til en anden, men at skabe muligheder,

fordi vi mener, at det er vigtigt i et ligestillingsperspektiv.

Kl. 14.00

Det undrer mig meget, at det er en fremmed tankegang for Det Konservative Folkeparti, men det kan jeg konstatere her i dag.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Noget af det, jeg sagde i min ordførertale, var jo lige netop, at de her uddannelser er møntet på at ruste den unge til forskellige ting – for nogle vedkommende til fremtidig uddannelse, videreuddannelse, og for andres blot til det at håndtere voksenlivet. Heri ligger der jo netop det, at der for en gruppe af de her unge vil være et fremtidigt uddannelses- eller beskæftigelsesperspektiv, men også en erkendelse af, at vi her har fat i en gruppe af unge, hvor der for nogle af dem ikke er det perspektiv og heller ikke behøver at være det, men hvor det at få en uddannelse alligevel kan ruste dem bedre til at fungere i voksenlivet.

Så jeg synes faktisk også, at jeg i min ordførertale gav udtryk for, at ikke bare tager vi nu fat i de allersvageste unge, vi sikrer også, at de af dem, der rent faktisk kan bidrage, bliver rustet til at gøre det via den her uddannelse.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og nu er det netop den radikale ordfører, fru Margrethe Vestager.

Margrethe Vestager (RV):

Det er en mærkedag i dag, hvilket flere ordførere har bemærket før. Det er det, fordi vi har mulighed for at give et retskrav til en gruppe af unge, som kan have endog særdeles vanskeligt ved ellers at få set deres behov og blive givet de muligheder, som falder ganske let for andre unge.

Det er et område, som har en ganske lang historie bag sig, og for Det Radikale Venstre blev spørgsmålet voldsomt aktualiseret i forbindelse med opgave- og strukturreformen. Det hang sammen med, at man flyttede opgaver væk fra de amter, som blev nedlagt, de fleste til kommunerne, men jo også nogle til staten. Det, man gjorde bl.a. på det gymnasiale område, var at gøre gymnasierne selvejende i statsligt regi. Derfor havde vi også haft den forhåbning – det gjorde vi faktisk en del for under forhandlingerne om strukturreformen – at man ville forsøge at

sikre, at varetagelsen af netop den her gruppe unges behov også blev til en statslig interesse.

Det lykkedes ikke for os. I stedet for decentraliserede man opgaven til de 98 nye kommuner. Til det må man sige, at der er en sjælden optimisme fra statens side, dels fordi man ikke kan se den uligestilling, man dermed kommer til at bekræfte, dels fordi amterne har en meget forskellig indsatshistorie på området. Nogle amter har leveret en opgaveløsning i forhold til de her unge, som har været aldeles fremragende og rosværdig. Andre amter har været mindre optaget af det.

Når vi derfor i dag glæder os over, at der bliver et retskrav, er det jo af den helt åbenlyse grund, at også disse unge har brug for uddannelse ud over grundskolen, det være sig med arbejdsmarkedsperspektiv eller med henblik på videre uddannelse, men måske også for at få en større grad af selvstændighed i deres voksenliv.

Men selv om det er godt, og selv om vi er nået utrolig langt, er der dog stadig grund til at sige, hvad perspektiverne kan være. For os at se er et af perspektiverne, at vi sikrer, at der bliver en formel ligestilling i den forstand, at der ligesom for unge, der går i gymnasiet, på en handelsskole, på en teknisk skole, bliver tømrere, snedkere, studenter, og hvad de nu bliver, også for den her gruppe af unge er den grad af ligestilling, at det er det samme niveau, som varetager både det organisatoriske og finansieringen. Vi tror godt, at det kan lade sig gøre at finde finansieringsmetoder, som har den fleksibilitet, der selvfølgelig skal til, når man må lave en individuel tilrettelæggelse af de forløb, vi vil se i fremtiden.

Det andet er, at vi tror, der bliver brug for en større grad af finansiering. Det er et gennemgående træk i samtlige hørings svar, at man vurderer, at den økonomiske ramme, som er afsat, er for lille. Der er selvfølgelig et spændingsfelt mellem det, at vi på den ene side laver et retskrav og på den anden side helt åbenlyst, i hvert fald ifølge de fleste af høringsparterne, har en for stram økonomisk ramme. Det tror jeg vi kommer til at vende tilbage til.

Sidst, men ikke mindst synes jeg, det er vigtigt, at vi fortsætter bestrebelsen på at finde rimelige forsørgelsesordninger, ikke for at ændre noget ved dem, vi har, dér, hvor de er hensigtsmæssige, men for at sørge for, at der er valgfrihed, og at de unge, for hvem der er et beskæftigelsesperspektiv, ikke behøver at se frem til pensionen som det absolut første. Der vil vi gerne

give nogle af de samme perspektiver, som vi ser med den handicap-SU, vi har i dag, som mange har været rigtig glade for, fordi den netop giver en større grad af valgfrihed.

Kl. 14.05

Det er vigtigt, og det gode ved dagen i dag er, at vi kan sende et meget klart samlet signal om det ligestillingsperspektiv, der bør være for det politiske arbejde: ligestilling i forhold til at kunne forsørge sig selv; ligestilling i forhold til at kunne uddanne sig; ligestilling i forhold til, at det har national interesse, at også denne gruppe af unge får, hvad der svarer til en ungdomsuddannelse. Dermed tager vi et væsentligt skridt, og jeg håber også, at det bliver set som et signal til de unge, som ikke er i den her målgruppe, men de mange andre unge, som kan tage selv, bør tage selv og bør bruge de mange muligheder, der er, for at tage sig en ungdomsuddannelse. Når vi er så optaget af den her gruppe, så skylder de også selv at være optaget af at tage en ungdomsuddannelse.

Jeg synes, det er vigtige skridt, vi har taget, og jeg synes, det var godt, at Dansk Folkeparti tog teten som beslutningsforslagsstiller og sørgede for, at vi fik beslutningsforslaget vedtaget. Det Radikale Venstre forhandlede som sagt intet under strukturforhandlingerne, men mødte i den proces desværre ikke den samme optagethed af området fra Dansk Folkepartis side, men det synes jeg skal være lige gyldigt i den her sammenhæng. Det vigtige er, at vi har nået et godt delresultat.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg deler selvfølgelig Folketingets opfattelse af, at det her er et fremskridt på området. Jeg kunne forstå, at fru Margrethe Vestager deler den opfattelse. Socialdemokraterne deler også den opfattelse. Der var så godt nok nogle stikpiller en gang imellem, fornemmede jeg, og det tror jeg også der var andre der fornemmede.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at blive lidt mere klog på, og måske andre mennesker også godt kunne tænke sig at blive lidt mere kloge på, hvorfor den tidligere regering ikke kom med et sådant initiativ, som Dansk Folkeparti er kommet med her. Hvad er baggrunden for, at man ikke kom med det initiativ, da bl.a. fru Margrethe Vestager sad som undervisningsminister? Hvad var det, der gjorde, at man ikke gjorde det?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror, at hvis man ser på de diskussioner, vi havde på daværende tidspunkt, vil man finde, at vi var meget optaget af området. Vi håbede naturligvis, at amterne i kraft af det udviklingsarbejde, som blev sat i gang, gradvis ville kunne levere en ensartet høj opgaveløsning på området, fordi vi jo oplevede, at der i mange amter var et meget, meget stærkt ejerskab til den her opgave og til løsningen af opgaven. Og som jeg ved at både Dansk Folkeparti og vel især regeringen er optaget af i øjeblikket, er det vigtigt, at man lærer af hinanden, og at best practice breder sig. Det var den strategi, vi valgte.

Når opgaven med at sikre uddannelse så bliver aktualiseret, skyldes det jo netop struktureformen. Og når Det Radikale Venstre så intenst forsøgte i forhandlingerne at få den opgave lagt i statsligt regi, var det jo ikke noget, vi havde fundet på på den baggrund. Så var det noget, som havde en meget lang holdningsmæssig historie.

Men hvorfor man ikke gjorde ting på et givet tidspunkt, kan man jo altid fortryde, specielt i lyset af dem, der så kommer bagefter og deres gøren og laden. Men sådan blev det nu engang, fordi vi fulgte en anden strategi.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, det er rigtig godt, at fru Margrethe Vestager og den tidligere regering har været optaget af det her område og også gerne har villet fremme de initiativer, som amterne tog på baggrund af noget lovgivning, som kom fra den tidligere regering, så vidt jeg husker.

Men var det ikke kun fire amter, der gjorde det? Er det ikke sådan, at det er siden 1980, at der rent faktisk har været et ønske om det her? Og derfor er det jo et eller andet sted lidt tyndt, at man siger, at det var man optaget af, og at det rejste man i forbindelse med forhandlingerne om struktureformen. Hvorfor gennemførte man det ikke under den tidligere regering? Hvorfor gjorde man det ikke der? Hvorfor lod man sig først inspirere, da der kom et beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti? For det var jo der, hvor det skete.

Så kan vi ikke bare få en klar tilkendegivelse af, at Dansk Folkeparti har arbejdet hårdt for det her, og at der trods alt er sket en forbedring i forhold til den tidligere SR-regering? Altså, det er jo det nuværende flertal, der i høj grad har været

primus motor bag det her, og i høj grad Dansk Folkeparti. Er det ikke sådan, det forholder sig?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg vil skam gerne rose Dansk Folkeparti og også gerne gøre det igen. Roses den, som roses bør.

Men jeg synes også, at der til den selvros, som jeg tidligere har hørt fra Dansk Folkepartis ordfører i forhold til det her område, må lægges, at det her ikke er noget, man har løftet alene. Da B 51 blev fremsat, blev der skabt et flertal uden om regeringen. Det vil sige, at det ikke er det nuværende herskende flertal, der har løftet det her. Det er et flertal uden om regeringen, der har overtalt regeringen til, at det her er en rigtig god idé. Jeg synes, det er fremragende, at det er blevet på den måde.

Jeg synes så ikke, man skal underkende den måde, ting har været håndteret på før, med hensyn til at forsøge at inspirere folk til at gøre tingene på en bedre måde. Vi synes så, at der i forbindelse med struktureformen blev et hul til at få tingene løst ligestillingsmæssigt. Der var Dansk Folkeparti desværre ikke med på vores side. Vi kan så konstatere, at Dansk Folkeparti har fået en inspiration til at sørge for, at der blev et flertal. Det er vi i dag dybt taknemmelige for på de unges vegne.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Det er vigtigt, at vi ikke får historieforfalskning her. Jeg vil bede fru Margrethe Vestager og Det Radikale Venstre om at bekræfte, at det, der jo skete under strukturforhandlingerne, faktisk var, at man afskaffede en form for uddannelse, som ikke alle var helt tilfredse med; man afskaffede den fuldstændig. Det er det ene.

Det andet, jeg vil bede fru Margrethe Vestager om at bekræfte, er, at vi undervejs – vi forhandlede jo sammen i de første forhandlinger om struktureformen – ingen forståelse mødte fra hverken regeringen eller Dansk Folkeparti for det, da vi rejste dette krav. Det kan vi så finde beviser på tilbage i historien, når vi går ind og ser på, hvad vi har sendt over af papirer.

Det tredje er, at vi jo faktisk havde vores eget beslutningsforslag om en ungdomsuddannelse – som udløber af strukturforhandlingerne – men valgte, fordi vi indgik et samarbejde uden om regeringen med fru Tina Petersen fra Dansk Folkeparti, at trække vores beslutningsforslag. Vi

mente, det var vigtigt, at der var enighed, og gik ikke i petitesser op i, at vores forslag på en række områder var bedre med statslig finansiering osv., men sagde: Vi tager, hvad vi kan få af forbedringer.

Jeg vil gerne bede fru Margrethe Vestager om at bekræfte de tre forhold.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

For ikke på nogen måde at skabe forvirring skal jeg ikke lægge noget til det, spørgeren spurgte om, men bare til fulde bekræfte, at jeg har en opfattelse, der svarer fuldstændig til spørgerens, af, hvordan tingene er forløbet, og hvad der er det indholdsmæssige i det.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Jeg synes faktisk, at hvis man af sådan polemiske årsager skal gøre det her til en kampplads lige netop i dag, så er det lidt ærgerligt alene af den grund, at der er nogle unge mennesker, som har stærkt brug for den uddannelse. Nu kommer den, den bliver finansieret, og vi vil naturligvis til stadighed følge, at loven opfyldes, altså netop det, at der er et individuelt krav på denne uddannelse.

Derfor vil jeg gerne bede fru Margrethe Vestager om at korrigerer sig selv, når hun siger, at det var et flertal uden om regeringen, som fik gennemført beslutningsforslag nr. B 51. Fru Margrethe Vestager er jo udmærket bekendt med, at såvel Venstre som De Konservative og regeringens medlemmer stemte for, og det vil jeg gerne have præciseret fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Der er jo ikke nogen, der forventer, at regeringspartier og en regering lader sig nedstemme, og derfor gør regeringen, hvis den konstaterer, at den har et flertal uden om sig, som regel det, at den så finder ud af, at det nok er en rigtig god idé, flertallet uden om har fået.

Man kunne jo gentage hr. Martin Henriksens spørgsmål: Hvorfor havde regeringen ikke fundet på det af sig selv? Det må jo være fuldstændig den samme kritik, man kan rette mod regeringen, som man kan rette mod en SR-regering. Hvorfor havde regeringen egentlig ikke fundet

på det af sig selv, når nu det var så fremragende en idé?

For regeringen var jo tilfreds med, at man havde decentraliseret det, som blev løst med meget vekslende kvalitet af amterne, til et seksdobbelte antal aktører, nemlig til 98 kommuner. Man var tilfreds: ikke noget retskrav, ikke nogen særskilt økonomi, ikke nogen særskilt ramme, men bare en passiv decentralisering. Man var tilfreds, man havde ikke ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Ja tak. Så er det fru Tina Nedergaard for endnu en kort bemærkning. Og jeg gør altså opmærksom på, at taletiden er maks. 60 sekunder. Man må godt bruge mindre.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Nøjagtig som den tidligere regering vil vi gerne give amterne den mulighed for at lade tingene virke. Vi tror sådan set på det decentrale niveau her, hvorfor vi også synes det er meget hensigtsmæssigt, at det er det kommunale, som løser opgaven fremefter. Så det er sådan set ikke helt unaturligt, at regeringen ikke hidtil har taget noget initiativ, men i forbindelse med at amterne bliver nedlagt, er der selvfølgelig brug for, at andre overtager opgaven. Og som et rigtig decentralt orienteret parti er vi jo i Venstre glade for, at det bliver kommunerne, som påtager sig opgaven.

Så jeg skal bare bede fru Margrethe Vestager forholde sig til den kendsgerning, at netop det, at amterne bliver nedlagt, er det, der i høj grad også aktualiserer det lovforslag, som nu bliver behandlet i dag, og som har regeringspartierne fulde opbakning.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Ja, men det aktualiserede det bare ikke, da amterne blev nedlagt. Det aktualiserede det, da Dansk Folkeparti foranledigede, at der blev skabt et flertal for et retskrav. Det aktualiserede det her lovforslag, som vi behandler i dag, for man var tilfreds med en passiv decentralisering af en opgave, som var blevet løst med vekslende kvalitet af amterne, til 98 kommuner. Det var tingenes tilstand, dengang Dansk Folkeparti sørgede for, at der kom skub i tingene igen.

Det synes jeg er godt at der kom. Jeg synes også, det er godt, at vi har et samlet flertal, og jeg tror ikke, vi har noget som helst at lade hinanden høre i det her forhold bortset fra at sige, at det er godt, som det er blevet. Og når der kommer endnu et nyt flertal, så vil der blive taget endnu et skridt for at sikre ligestilling, sådan at den her gruppe af unge får det som andre unge, nemlig at det bliver løst i statsligt regi med en fuld finansiering, i stedet for at man løber den risiko, som man gør i dag.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg kan jo ikke lade være med så at spørge ind til fru Margrethe Vestager. Når jeg overværer den debat, der foregår, synes jeg, at jeg hører, at det forslag, som Dansk Folkeparti kom med, B 51, kom, fordi man nedlagde amterne. Der bliver jeg jo så nødt til at have udspecificeret, om det er korrekt, det, jeg har forstået, at forslaget er foranlediget af, at amterne er blevet nedlagt. Jeg kunne så godt endvidere tænke mig at spørge: Var det ikke retskravet, der var altafgørende i det her forslag?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror faktisk ikke helt, jeg forstod spørgsmålet, men jeg kan da i hvert fald, nu hvor jeg har fået mine 60 sekunder, sige, at det, jeg synes er det centrale, er, at Det Radikale Venstre tog på sig at handle, da regeringen med støtte fra Dansk Folkeparti ville lukke amterne.

Det, vi så fandt var helt utilstrækkeligt, var at lave en passiv decentralisering af opgaven til kommunerne i stedet for at løfte det op, ligesom man løftede gymnasierne op og sagde, at de skulle være selvstændige i statsligt regi. Sådan burde man også have løftet den her opgave op og sagt: Det skal være en selvstændig opgave i statsligt regi, for vi vil gerne vise disse unge, at vi ligestiller dem med andre, både via retskravet og via opgavens løsning.

Det er selvfølgelig en smagssag, men jeg ved ikke, hvor konstruktivt det er at sige, at nogle andre kunne have gjort noget før. Det kunne Dansk Folkeparti jo også. Dansk Folkeparti har haft flertal med regeringen siden 2001.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg vil så spørge ind til det igen og vil egentlig gerne have det præciseret af fru Margrethe

Vestager. Jeg synes ikke, det giver anledning til i dag at tage debatten, om amterne skulle have været nedlagt eller ej, eller om det skulle have været tilført kommunerne eller ej.

Jeg vil gerne have en bekræftelse på, om Det Radikale Venstre ikke er med i satspuljen, om man ikke der har haft mulighed for at gribe ind eller i hvert fald give udtryk for, at man ikke ønskede at deltage i de her forhandlinger, hvis man var så utilfreds, som man er. Det er jo ikke sådan, at de her ting ikke bliver forvaltet korrekt. Jeg synes, det, jeg hører, er et skræmmebillede af fremtiden inden for området, og jeg vil gerne have, at fru Margrethe Vestager afkræfter, at det er sådan.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jamen det kan jeg overhovedet ikke afkræfte. Min pointe er, at det kunne være så godt, og så gik man kun halvdelen af vejen, fordi man blev skræmt undervejs af nogle udvalg og nogle sager og et eller andet. Man sagde så: Vi nøjes med retskravet, og så kører vi ellers videre, som det var planlagt, at vi skulle køre videre. Det synes jeg er ærgerligt. Det kunne være blevet så godt. Vi kunne have gået hele vejen med ligestilling, med mulighed for valg i forhold til forsørgelsesgrundlag, specialpædagogisk støtte, tegnsprogsbistand, hvad det nu kunne være. Vi kunne have gået hele vejen. Vi kunne have lavet det rigtig flot.

I stedet for ender det her i en diskussion om, hvem der ikke har gjort noget før. Men det gælder også Dansk Folkeparti, Dansk Folkeparti kunne også have skaffet et flertal fra 2001, hvor man stort set fik skyggepladser på regeringsbænkene. Det synes jeg er en ærgerlig diskussion.

Det, vi gerne vil sige i dag, er: Det er godt med retskravet. Næste gang går vi endnu videre.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste er SF's ordfører, fru Pernille Frahm.

Pernille Frahm (SF):

Som dagens sidste ordfører skal jeg ikke gøre det meget langt, for det meste er jo sagt, men der er da lige et par ting.

Først og fremmest synes jeg, at når der er grund til at rose Dansk Folkeparti – og det sker

ikke så tit – så skal man også gøre det. Så det være hermed gjort.

Det næste er, at det her forslag er et fantastisk stort fremskridt på en række områder, men det er jo stadig væk kun det næstbedste – ja, måske er det i virkeligheden kun det tredjebedste. Det bedste havde jo været, om man havde besluttet sig til at leve op til Salamancaerklæringen, som Danmark underskrev i 1994, og sikre de her mennesker rettigheder i det normale system. Det har vi faktisk lovet højt og helligt at vi ville gøre. Det har vi faktisk lovet højt og helligt at vi ville gøre, og det gør vi ikke. Så nu laver vi noget andet. Vi laver en ordning med et tilbud om en uddannelse, og det er så det næstbedste.

Kl. 14.20

Når jeg så alligevel siger, at det rykker ned i tredjebedste række, skyldes det, og det kan fru Tina Petersen altså heller ikke have overset, at der er en række punkter, som stort set samtlige høringsberettigede har udtalt sig meget bekymret om. Det er økonomien. Hvorfor i alverden kunne man ikke sikre, at den økonomiske side af sagen er i orden? Nu står vi med garanti om kort tid over for at skulle finde ud af, hvor vi skal skaffe midler, så vi sikrer de her mennesker det retskrav, som vi nu har garanteret dem.

Det næste er, at der er nogle områder, der ikke er helt klarhed over, hvor det ikke er helt tydeligt, hvad man har tænkt sig, og hvor jeg ikke er helt sikker på, om man rent faktisk gør det bedste. Når det drejer sig om vejledningen, er det vigtigt, at en vejledning er kompetent, at den er relevant og kommer rettidig. Jeg får i hvert fald brug for at følge med i, om den vejledning, som de unge modtager, lever op til de tre principper.

Dernæst: Selv om man ikke lever op til Salamancaerklæringen, har man jo nogle andre mål om at sikre ligestilling, og her kunne man jo godt have sikret, at denne uddannelse også gav mulighed for at få SU, hvis den unge ikke havde mulighed for andre forsørgelseskilder, samt at det, de får ud af det i sidste ende, er noget, der kan sammenlignes. Det der kompetencepapir er sådan et lidt underligt stedbarn. Det havde været bedre, hvis man havde været mere præcis med, hvad de unge står med i hånden, når de er færdige med det her.

Så er der det med retskravet, som vi jo alle sammen er rigtig glade for er kommet ind. Men der er altså ret mange borgere i det her land, som kan fortælle, at det at have ret og det at få ret ikke nødvendigvis er det samme. Det bliver

altså vores opgave at følge med i, at vi ikke bare er kommet med de fine ord, men også er i stand til at leve op til dem.

Afslutningsvis vil jeg sige, at når nu man har så stort et engagement på det her område, er der altså også en række andre områder, som jeg håber at Dansk Folkeparti, som jo har en masse indflydelse, har en vældig stor magt, større magt end de fleste andre partier i det her Folke-ting, vil tage fat på. Hvis der er brug for gode ideer, er vi i SF leveringsdygtige. Men brug den magt, som partiet har, fornuftigt og lad os få rykket noget på det her område.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er foreløbig to korte bemærkninger til ordføreren. Først er det fru Tina Petersen.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg må jo sige, at det er med en temmelig stor undren, jeg hørte på SF's ordfører, for i min ordførertale gav jeg stærkt udtryk for, at ministeren og ikke mindst ministeriet har arbejdet loyalt ud fra B 51. Salamancaerklæringen står tydeligt nævnt på side 4 og 5 i B 51. Alle evalueringer, alle rapporter, er nævnt i B 51, det er et meget veldokumenteret beslutningsforslag. Jeg vil gerne have, at fru Pernille Frahm bekræfter, at hun enten ikke har læst beslutningsforslag nr. B 51, eller fortæller, hvad der gør, at hun lige pludselig nævner Salamancaerklæringen, for den er nævnt i forslaget.

Dernæst omkring kompetencepapirer: Her vil jeg gerne have fru Pernille Frahm til at bekræfte, at det kan være sådan, at der er typer af håndpappede, som ikke kan udvikle sig i den retning, som fru Pernille Frahm måske mener. Som jeg forstår det, når Pernille Frahm siger det på den her måde, skal det være et decideret uddannelsesbevis, man får. Men et kompetencepapir er jo, at man tilegner sig nogle kompetencer, altså nogle færdigheder, som man kan udføre fysisk.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er tiden gået, og medlemmerne skal tildales med fru eller hr. Her foretrækker jeg, at det bliver fru.

Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil sige til fru Tina Petersen, at det ikke er nok, at man nævner Salamancaerklæringen,

hvis man ikke har sat sig ind i, hvad den går ud på.

Kl. 14.25

Salamancaerklæringen siger jo, at man har ret til at få en uddannelse, at man har ret til at få en uddannelse i det normale system, og at de lande, der underskriver Salamancaerklæringen, forpligter sig til at indrette det normale uddannelsessystem. Så er det rigtigt, at der så står: så vidt det er muligt. Der kan vi godt blive enige om, at der er nogle steder, hvor det ikke er muligt.

Men det er jo den bedste udgang, at det er det normale system. Den næstbedste er, at vi går hen og indretter særlige uddannelsesforløb, og det tredjebedste er så, at man skal spises af med en kommunal finansiering og kompetencepapirer, og hvad ved jeg.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det fru Tina Petersen for anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg må sige, at jeg bliver mere og mere overrasket. Salamancaerklæringen er med i lovforslaget.

Når fru Pernille Frahm så nævner det her med, at den ikke giver rettigheder til almindelige skoler, erhvervsskoler osv., så står der faktisk ganske tydeligt, at det både er til husholdningsskoler, erhvervsskoler, til gymnasier. Unge handicappede, som er det, jeg kalder for intelligenskløge handicappede, får også mulighederne med den her ungdomsuddannelse.

Så et eller andet sted synes jeg, at jeg hører et hylekor, fordi man ikke tog sig sammen, dengang man selv sad i regering, og tog ansvar for det område her. Kan man bekræfte det?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Det sidste bliver meget nemt, for jeg har aldrig siddet i regering. SF har aldrig siddet i regering, så der er ikke noget at bekræfte der, der er ikke noget at komme efter, som et andet medlem af Folketinget siger en gang imellem.

Problemet med den måde, man opfylder Salamancaerklæringen på, er, at inklusion er blevet til rummelighed, og at man på den måde ikke lever op til tankerne i Salamancaerklæringen. Man tror, at man lever op til dem ved at proppe folk ind i et forløb, som de ikke er i stand til leve

op til. Salamancaerklæringen stiller også nogle krav til, hvordan systemet bliver indrettet.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, at det nu bliver lidt pinligt for oppositionen. Nu har vi hørt flere ordførere fra oppositionen komme op og nødtvungent rose Dansk Folkeparti – det siges, at man skal passe på med selvros, men det er vel også helt på sin plads – og så kommer fru Pernille Frahm efterfølgende med alle de her mærkelige stikpiller.

Realiteterne er jo bare, at man kunne have taget sig sammen i 1990'erne, da man havde indflydelse. Jeg går ud fra, at også SF dengang havde lidt indflydelse på den daværende regering. Det havde SF vel. Hvorfor skubbede man ikke på? Hvorfor fik man det ikke vedtaget dengang? Mig bekendt blev Salamancaerklæringen underskrevet i 1990'erne. Hvorfor gjorde man ikke noget ved det? Nu kommer man og siger: Vi kunne have gjort det bedre på de og de områder. Hvorfor gjorde I det så ikke bedre? Hvorfor gjorde I ikke det?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Direkte tiltale er ikke tilladt efter Folketingets Forretningsorden.

Så er det fru Pernille Frahm.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil bare opfordre hr. Martin Henriksen til i stedet for at være lidt småsur at nyde, at han for en gangs skyld bliver rost. Det må da være en dejlig forandring.

SF har aldrig haft den position i forhold til en regering, som Dansk Folkeparti har. Det er jo de facto en flertalsregering, vi har nu. Den regering, vi var støttegrundlag for, forhandlede lige så tit med Venstre og Konservative og i øvrigt også med Dansk Folkeparti, som den forhandlede med os.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg er fuldstændig ligeglad med, om jeg bliver rost af SF eller af Det Radikale Venstre eller af Socialdemokraterne. Det rører mig sådan set ikke, om jeg bliver det eller ej. Det er sådan set fuldstændig uvæsentligt. Pointen er bare, at den tidligere regering blev støttet af SF. Så er det da meget flot, at SF indrømmer, at de ikke havde nogen indflydelse, men der må da være en eller

anden fidus i at støtte en regering. Det er vel, fordi man har noget at skulle have sagt over for den regering, som man støtter, ellers bliver det da efterhånden lidt kedsommeligt skulle jeg mene.

Kan vi ikke bare få en klar tilkendegivelse fra SF og fru Pernille Frahm af, at man bare ikke magtede den her opgave, da man støttede den tidligere regering? Forsæt med at rose Dansk Folkeparti og erkend, at Dansk Folkeparti har magtet opgaven. Vi har løftet et socialt ansvar, som Folketinget helt klart har over for en gruppe, ved at give dem et retskrav på det her, og det er et ansvar, som den tidligere regering ikke for-måede at løfte. Er det ikke bare realiteterne?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Hr. Martin Henriksen lægger ud med at sige, at han er fuldstændig ligeglad med, om jeg roser ham eller ej, og så slutter han af med at kræve, at jeg gør det. Det kan man altså godt blive en lillebitte smule forvirret af.

Så vil jeg minde hr. Martin Henriksen om, at der rent faktisk lå et beslutningsforslag fra SF, Socialdemokratiet og De Radikale. Der lå også et fra Dansk Folkeparti, og så valgte vi at trække vores, fordi vi gerne ville indgå i et samarbejde, så vi var sikre på at få et flertal. Det vil jeg bare minde hr. Martin Henriksen om.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Som jeg husker de tre partiers beslutningsforslag, der så blev trukket, rettede det sig jo alene mod udviklingshæmmede, men ikke mod andre unge med særlige behov. Så der var der i hvert fald en mangel i forslaget i forhold til det forslag, som Dansk Folkeparti fremsatte, og som nu ligger til grund for det lovforslag, vi behandler i dag.

Det, jeg lige hæftede mig ved, var, at ordføreren konstaterede, at man hermed ikke lever op til Salamancaerklæringen, når man propper folk ind i forløb, de ikke kan leve op til.

Jamen det giver jo slet ingen mening. Jeg vil gerne bede SF's ordfører bekræfte, at det lovforslag netop har sin styrke i det individuelt tilrettelagte, hvor man tager udgangspunkt i den enkelte unge og den enkelte unges behov i samarbejde med forældrene, med UU, altså Ungdommens Uddannelsesvejledning, med kommunen. Alt er rettet imod, at man tilrettelægger et indi-

viduelt forløb, og oven i købet er der et 12 ugers afklaringsforløb, hvor man sikrer, at man hen ad vejen også får set, hvad det nøjagtig er, den unge har brug for.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Salamancaerklæringen forpligter underskriverne til at sikre, at alle unge får en uddannelse i det normale system. Det er sådan set det, man forpligter sig til med den. Så er det rigtigt, at den ender med: så vidt det er muligt.

Det er sådan set ikke en kritik af fru Tina Nedergaard. Jeg tror ikke, at der er nogen, der lever op til Salamancaerklæringens ordlyd i sin fulde udstrækning, men at sætte det som et mål foran sig er meget væsentligt. Hver gang man gør et eller andet, der er anderledes for en gruppe mennesker, bevæger man sig væk fra det spor. Det er derfor, jeg nævner det i forbindelse med mulighederne for SU; det er derfor, jeg nævner det i forbindelse med, om vejledningen nu virkelig er sådan, at den lever op til det behov, der er; og det er derfor, jeg nævner det i forbindelse med kompetencepapiret.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Når nu man er så optaget af den erklæring, så kunne man have benyttet den til inspiration til et forslag, da man havde flertallet.

Men det, der er væsentligt, er jo netop, at vi med det lovforslag, vi behandler i dag qua Dansk Folkepartis forslag, jo sikrer, at det ikke alene er for en smallere gruppe, nemlig alene de udviklingshæmmede, sådan som SF havde foreslået, men også for andre unge med særlige behov. Den anerkendelse af, at vi er kommet dertil, synes jeg gerne jeg ville høre fru Pernille Frahm bekræfte.

Ligeledes ville jeg selvfølgelig også gerne høre en afsluttende begejstring. Jeg synes ikke, at man skal rose hverken Dansk Folkeparti eller Venstre unødigt, men skal vi ikke rose lovforslaget og det, at vi rent faktisk når frem til en situation, hvor disse udsatte unge får nogle fantastisk gode muligheder sammenlignet med i dag?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Efter den bølge af ophidsede reaktioner, jeg har fået for at komme med en ros, så tør jeg da slet ikke rose forslaget nu. Så bliver vi jo aldrig fær-

dige med den her sag i dag. Så jeg vil gerne takke for ordet.

Formanden:

Tak til fru Pernille Frahm. Der er ingen ordfører fra Enhedslisten, og så er det undervisningsministeren.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det er en god dag for alle unge udviklingshæmmede og unge med særlige behov, og det er en god dag for fru Tina Petersen, som har kæmpet deres sag i mange år, og som fik os alle sammen til at handle. Det endte med, at vi blev så enige, at vi nu skændes om, hvem der kom først, og hvem der skal have størst ære.

Mit bud er, at det er fru Tina Petersen og Dansk Folkeparti, der i dette tilfælde har båret fanen og skrevet ordene, som vi andre så har tilsluttet os med glæde, og som vi nu har fået udmøntet i et efter min mening rigtig godt lovfor-slag, der tilmed er meget bred opbakning til.

Man kan godt argumentere for en statslig model, som fru Margrethe Vestager har gjort. Men der er fire-fem meget gode grunde til at forankre denne opgave hos kommunerne.

En statslig model med taxameterfinansiering forudsætter nogenlunde ensartede tilbud, som kan prisfastsættes og afgrænses i tid, sådan at der kan registreres en årselevaktivitet som grundlag for tilskudsbetalingerne til institutionerne.

Kl. 14.35

Endvidere er der jo med en kommunal model en bedre sammenhæng mellem på den ene side finansieringen og på den anden side ansvaret for uddannelsesstilbuddet. Vi ved jo, at det kan fungere på kommunalt plan. Inspirationen er jo ikke mindst Fyns Amt, som fru Tina Petersen kender bedre end de fleste. Der har det faktisk kunnet køre.

Den kommunale model passer også godt med, at de pågældende bevarer deres hidtidige forsørgelsesgrundlag, og det passer godt med, at vi jo skal huske, at disse forløb, som skal skabes for udviklingshæmmede og unge med særlige behov, med afklaring af ønsker og muligheder, udfærdigelse af individuel uddannelsesplan osv., jo er noget særdeles individuelt, forskelligt fra person til person, og jeg vil gerne understrege det, der står i bemærkningerne:

At der i denne uddannelsesplan også kan indgå elementer, der leveres af andre uddannel-

sessteder: daghøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler, håndarbejds-skoler, højskoler, produktionsskoler, erhvervsskoler og andre institutioner.

Det afgørende for uddannelsen er, at der er progression, og at de tilbud, der gives, bygger på den enkeltes potentiale. Det er altså alt sammen svært at standardisere i en statslig model. Derfor er jeg meget glad for, at vi med et bredt flertal nu kan få vedtaget en kommunal model, der søsættes samtidig med kommunalreformen, hvor alle kommuner nu ruster sig til at påtage sig større opgaver, og hvor de ved, at de vil blive vurderet på deres resultater.

Vi skal holde hele dette område under særdeles skarpt opsyn. Det er jeg sikker på kommunerne også vil gøre. Men skulle det vise sig, at de ikke gør det, vil vi naturligvis tage fat i tingene og handle, og det vil vi selvfølgelig gøre i et samarbejde med kommunerne, sådan som vi gør på så mange andre områder.

Vi kender ikke helt præcis prisen på det, vi her vedtager, men vi har dog aftalt noget, først i satspuljeforhandlingerne og derefter med kommunerne. Hvis det viser sig, at der er et eller andet, vi har taget fejl af, er der jo både en satspuljeforligskreds og også en forligskreds omkring B 51, som var Dansk Folkepartis forslag, og så er det naturligvis der, jeg skal henvende mig, og det er der, andre kan henvende sig, hvis der opstår problemer.

Jeg vil inderligt ønske, at Danmark nu igen med dette forslag bliver et foregangsland, når det gælder udviklingshæmmede og unge med særlige behov. Jeg vil ønske, at også elektronikken vil blive taget i brug, så vi også på dette område kan blive bedre end de fleste til at bruge de nye muligheder, der ligger lige for på hele undervisningsområdet og i helt særlig grad på dette undervisningsområde.

Det er en spændende tid, vi går ind i, en løfte- rig tid. Jeg vil godt takke alle dem, der nu stemmer for dette forslag og dermed tager et ansvar.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg havde egentlig planlagt at stille et spørgsmål, men jeg vil sådan set bare kvittere for den gode tale, som ministeren holdt, og så håbe, at vi kan arbejde fremad. Jeg er selvfølgelig også sikker på, at fru Tina Petersen vil gøre sit bedste for at sikre, at området bliver så godt som overhovedet muligt.

(Kort bemærkning).

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg takker for de venlige ord.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 24. april 2007 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvide til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 14.40